

Informe i reflexions al voltant i després del PrepCom2 de la UNCSD 2012/RIO+20¹

Josep Xercavins Valls, professor titular de la UPC

ÍNDEX

0. Pròleg personal

1. La reunió de la CSD abans del PrepCom2

2. **L'informe del SG de NNUU i la consolidació dels objectius i temes de la UNCSD 2012/Rio+20**

3. **La UNEP, i el seu director Achim Steiner, en el lideratge de tot el procés; altres lideratges importants; especificitats de l'Estat Espanyol i de Catalunya en aquest context**

4. Sessions del PrepCom2

4.1. Sessió sobre els objectius de la conferència i algunes impressions generals personals sobre les posicions preliminars dels actors fonamentals, en relació també als temes de la conferència: G77+Xina; UE; Japó; EUA; països bolivarians, Banc Mundial, Major Groups; ...; “Brasil”

4.2. Sessió GESDPE (Green Economy in the context of Sustainable Development and Poverty Eradication) –vegeu punt 5.-

4.3. Sessió IFSD (International Framework for Sustainable Development) –vegeu punt 5.-

4.4. Sessió final i noves dates clau del procés –vegeu punt 6.-

5. Side events i controvèrsies principals en el començament del procés

5.1. **“The Transition to a Green Economy: Benefits, Risks and Challenges from a Sustainable Development Perspective”**

5.2. **“International Environmental Governance (IEG) in the context of IFSD”**

6. **El paper clau que jugarà el “Secretary General High Level Panel on Global Sustainability” en la direcció de l'elaboració del draft 0 del procés negociador, en el context de les noves dates claus del procés**

Per una lectura ràpida d'aquest informe aneu, només, als apartats d'aquest índex destacats en negretes i, en general llavors, als paràgrafs en negretes i/o dins de quadres!

¹ 2n Comitè Preparatori de la Conferència de Nacions Unides sobre el Desenvolupament Sostenible 2012/Rio+20

Annex 0. De L'Executive Summary de l'Informe "Global Risks 2011" del World Economic Forum (Fòrum de Davos)

Annex 1. Questions for discussion at the prepcom 2

Annex 2. Lessons learnt from Copenhagen: civil society's role in world democratic governance

Annex 3. Urgent Appeal to Change the Mindset

Annex 4. Links per continuar seguint el procés

Annex 5. Índexs d'alguns documents clau, a manera d'il·lustració d'alguns dels temes de fons que estaran en debat durant el procés cap a Rio+20

Annex 5.1. Informe del SG de NNUU al PrepCom2

Annex 5.2. Towards a Green Economy; UNEP

Annex 6. Termes de Referència del Panel del SG

Annex 6.1. Preguntes del qüestionari del panel per a la possible participació inicial dels diferents stakeholders

0. Pròleg personal

Unes setmanes abans de la celebració del PrepCom2 vaig enviar una carta a la meua universitat, a alguna ONG catalana d'especial rellevància –des del meu punt de vista- i a les diferents institucions catalanes (Generalitat, Diputació i Ajuntament). Donava la meua opinió personal sobre la importància del PrepCom2 i, sobretot, de l'interès de ser-hi present si es volia, després, incidir mínimament en el procés de Rio+20 des d'alguna perspectiva.

Amb algun tipus de reacció per part de gairebé tothom, vaig decidir finalment pagar-me el viatge i l'estada per assistir a la reunió; el meu rector, Sr. Antoni Giró, va autoritzar el meu viatge com a professor de la UPC; i, sobretot, en Felip Roca –Responsable d'Organitzacions Multilaterals de l'ACCD de la Generalitat- i Susanna Ribero –Responsable de Relacions Internacionals i Cooperació del Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat- van gestionar la meua acreditació per accedir a la reunió; aquesta acreditació es va fer, finalment, a través de l'ICLEI (organització internacional d'autoritats locals al voltant de temes ambientals).

Aquest informe serà enviat, òbviament, a les tres persones citades en aquest paràgraf.

Des d'un punt de vista "català" varen ser presents a la reunió de NY les següents persones, entre les quals i lògicament hi va haver bona comunicació i diverses reunions d'informació mútua i valoració,: **Andrew Davis** (Delegat del Govern de Catalunya a NY), **Maruxa Cardama** (Secretary General of nrg4SD - Network of Regional Governments for Sustainable Development; xarxa de la qual forma part el Govern de Catalunya) i **Sergi Rovira** (acreditat pel Centre UNESCO de Catalunya i que havia pres una decisió semblant a la meua!)

No seria pas gens bo oblidar la presència de l'actual director d'Habitat, i ex alcalde de Barcelona, **Joan Clos**, que va presidir, justament, un side event -al qual no vaig poder assistir per motius personals- que organitzava, precisament, Habitat, ICLEI i nrg4SD! Una estratègia de major i més plena incidència catalana en el procés no hauria pas de menystenir aquesta realitat!

Aquest document pretén ser una guia de referència inicial pel treball futur de qui l'escriu que, després d'haver assistit al PrepCom 2, encara esta més convençut de la importància del procés cap a Rio+20 i de l'interès de seguir-lo el més a prop possible. I tal com s'ha dit ja, pretén servir, alhora, d'informe per les persones que d'alguna manera o altra han contribuït a fer possible la meua assistència a la reunió.

Els punts de l'índex que considero importants de cara a una lectura ràpida d'aquest informe són, tal com ja he dit, els destacats en negretes en el propi índex.

1. La reunió de la CSD abans del PrepCOM2

La reunió del PrepCom 2 venia precedida i en certa manera lligada a una reunió preparatòria de la sessió final d'enguany de la CSD (Comission on Sustainable Development), que tindrà lloc durant les dues primeres setmanes del proper mes de maig i que serà la sessió 19 d'aquesta comissió.

La CSD va ser establerta per la Cimera de Rio com a Comissió de l'ECOSOC i ha jugat diversos papers importants en els períodes entre cimeres.

Entre Rio i Johannesburg va desenvolupar tot el tema d'indicadors de desenvolupament sostenible que han servit de referència a tants i tants processos locals, sub nacionals, estatals, etc. d'agendes o programes 21.

Des de Johannesburg fins ara, ha desenvolupat un mandat més "tecnològic", que li va encarregar la pròpia cimera, al voltant del WEHAB (Water, Energy, Health, Agriculture, Biodiversity).

Tenint en compte que les tarifes de vol surten molt més econòmiques si inclouen el cap de setmana vaig organitzar el meu viatge de manera que pogués assistir al darrer dia d'aquesta reunió.

Efectivament, havia estat una reunió molt més tècnica que res i la única cosa que voldria destacar-ne és que tot sembla indicar que **la reunió CSD-19 acabarà llançant una "Dècada de programes sobre producció i consum sostenible"; des del meu punt de vista el cavall de troia que faria possible la sostenibilitat.**

A banda d'això, remarcar només que, en una sessió final sobre el que havia d'aportar la CSD a la cimera Rio+20, després de dues intervencions brillants d'experts (el Sr. Hellio Mattar², empresari brasiler compromès en els temes de la RSC –Responsabilitat Social Corporativa-, i el Sr. Weizsäcker³, prou conegut pels seus famosos informes Factor 4, 10 i 5, successivament) ningú va estar a l'alçada del que es pretenia i, sorprenentment, no es va utilitzar el temps disponible pel debat perquè ni els Estats ni els Major Groups (que tenen en aquest fòrum unes possibilitats de presència i participació molt elevades) tenien massa –gairebé res- a dir!

L'explicació d'aquest fet rau probablement en que, com he dit, la comissió treballa actualment a un nivell molt tècnic i, per tant, tant els representants dels Estats com dels Major Groups presents a la reunió no tenien, molt probablement, un perfil polític suficient com per fer sentir la seva paraula en relació al procés de Rio+20.

² El Sr. Hellio Mattar va començar la seva intervenció amb una cita textual d'un informe del World Economic Forum de Davos 2011 que, coincideixo amb ell, és d'una significança molt elevada i, per tant, l'he adjuntada a aquest informe com annex 0.

³ El Sr. Weizsäcker va donar la conferència inaugural del Congrés Internacional, organitzat per la UPC a Terrassa l'any 1995, sobre Tecnologia, Desenvolupament Sostenible i Desequilibris

2. L'informe del SG de NNUU i la consolidació dels objectius i temes de la UNCSO 2012/RIO+20

Textualment:

Report of the Secretary-General

Summary

*This report examines **the TWO THEMES** of the United Nations Conference on Sustainable Development — green economy in the context of sustainable development and poverty eradication (GESDPE), and the institutional framework for sustainable development (IFSD) — in relation to **THE OBJECTIVE** of renewed political commitment to sustainable development, reviewing progress and implementation gaps and addressing new and emerging challenges. The starting point is the recognition that sustainable development, with each of its three pillars reinforced and mutually reinforcing, has been the overarching goal of the international community since Rio 1992. Thus, the question posed here is how a focus on GESDPE and IFSD can help accelerate progress on the sustainable development agenda.*

Tenint en compte l'existència d'aquest informe formal del SG de NNUU, i el propi desenvolupament del PrepCom2, **no crec que hi hagi ja cap dubte sobre els objectius de la Conferència**

- ***The objective of renewed political commitment to sustainable development, reviewing progress and implementation gaps and addressing new and emerging challenges***

i sobre, fonamentalment i principal, els temes i, a l'hora i si es vol, les maneres amb que la Conferència intentarà assolir aquests objectius:

- ***GESDPE (green economy in the context of sustainable development and poverty eradication)***,
- ***IFSD (the institutional framework for sustainable development)***

I m'estranyaria molt que el fil conductor del draft 0 que obrirà, el mes de gener del 2012, el procés negociador final, no tingui, com a mínim, l'estructura bàsica d'aquest informe del SG. Hom pot trobar aquest informe a (en qualsevol cas en podeu veure l'índex a l'annex 5.1. d'aquest mateix informe):

<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N10/706/57/PDF/N1070657.pdf?OpenElement>

El desenvolupament del Prepcom va intentar debatre, amb una certa profunditat, al voltant de preguntes preparades pel "Bureau del procés preparatori de la conferència"⁴ sobre,

⁴ El "Bureau" està presidit pel Secretari General de la Conferència, en la seva condició de sub secretari general per assumptes econòmics i socials de NNUU, l'ambaixador xinès Sha Zukang. Com a co-chairs: l'ambaixador, del grup de països asiàtics, In-Kook Park i l'ambaixador, del grup de països de Llatinoamèrica i el Carib, John W. Ashe -molt conegut aquest darrer com a negociador dels temes de canvi climàtic-.

respectivament,: a) els objectius de la conferència; b) GESDPE; c) IFSD. Aquestes preguntes s'adjunten, per la seva possible importància, com annex 1 d'aquest informe i reflecteixen, si més no, els interrogants principals que el sectors més rellevants de NNUU que intervenen el procés tenen plantejats ara mateix!

Si bé es cert que algun estat va intentar fer els deures, jo diria més corrent que de pressa, i va voler donar alguna resposta a alguna de les preguntes plantejades, en general, les intervencions i els comunicats corresponents no van estar pas a l'alçada del que pretenia el "Bureau" i es varen decantar en les direccions que es comentaran al punt 4.1. d'aquest informe.

3. La UNEP, i el seu director Achim Steiner, en el lideratge de tot el procés; altres lideratges importants; especificitats de l'Estat Espanyol i de Catalunya en aquest context

Va ser del tot evident, al llarg de tota la reunió, que la UNEP (PNUMA) en general i, molt particularment, el seu director Achim Steiner (va intervenir en totes les sessions i, sempre, en algun dels side events entre sessions!) juguen, i probablement no deixin de jugar en tot el procés, un paper de lideratge volgut, clar i diria que indiscutible.

Pel que fa els temes de IFSD perquè les pròpies NNUU, a través de l'informe citat del SG, posen a la pròpia UNEP en el centre d'aquest IFSD, contemplant diverses opcions institucionals que, en gairebé tots els casos i opcions, passen per, com a mínim, enfortir en molt l'UNEP.

Pel que fa als temes de l'economia verda perquè la pròpia UNEP s'ha encarregat molt clarament de posar sobre la taula, pocs dies abans del PrepCom2, un informe de referència (amb versió sintetitzada inclosa per decisors polítics) que, a partir del PrepCom2, ho és ja, sens dubte, de tot aquest tema GESDPE.

Cridar per tant l'atenció sobre aquest informe, "Towards a Green Economy; pathways to sustainable development and poverty eradication", que hom pot trobar a (en qualsevol cas en podeu veure l'índex a l'annex 5.2. d'aquest informe):

http://www.unep.org/publications/contents/pub_details_search.asp?ID=4188

.....

Pel que fa a NNUU els altres lideratges que, probablement, seran claus són els de: el propi DESA (Departament d'affers econòmics i socials –de la SG-) en general i, en particular, el de la seva DSD (Division on Sustainable Development) que, entre altres coses, ja està darrera de tots els processos de la CSD, d'una banda, i de l'organització i, en particular, del "Bureau" citat de preparació de Rio+20, de l'altra.

De tota manera, i tal com es comentarà a l'apartat 6., de moment la majoria d'energia prèvia es concentrarà, en molt, al voltant del Panel del SG sobre Sostenibilitat Global!

.....

Lligat amb el lideratge de l'UNEP, a la darrera reunió –un parell de setmanes abans del PrepCom2- del seu Governing Council/Global Ministerial Environmental Forum (GC/GEMF), es varen produir dos fets específics que singularitzen les posicions de l'Estat Espanyol i de Catalunya en el procés de Rio+20, justament per la seva especial relació amb l'UNEP.

D'una banda, la Ministra Rosa Aguilar va ser escollida Chair/President del GC per el període dels dos propers anys. A banda del fet en si, això va permetrà ja, i seguirà permeten, que l'Estat Espanyol pugui jugar un paper específic i especial en tot el procés de Rio+20. En efecte, malgrat que actualment l'Estat Espanyol no intervindria com a tal estat en els debats (doncs el país que ostenta la presidència europea de torn parla en nom de tots els països de la UE i, per tant, també d'Espanya), en el PrepCom2 ho va començar a fer, i amb una insistència i presència gens menyspreable, parlant en nom, justament, de la presidència del GC de l'UNEP, la Ministra Espanyola Rosa Aguilar!

Pel que fa a Catalunya, i segons em va explicar la pròpia Maruxa Cardama, ngr4SD va donar un pas molt important en la seva presència en el món multilateral, dons el Major Group de les Autoritats Locals, en el context del GC/GEMF, hauria passat a anomenar-se –amb el vist i plau del propi Steiner- “Grup d'autoritats locals i sub nacionals”

Aquest important fet, i a banda ja del reconeixement, permet, des del meu punt de vista, intentar estendre, amb bastantes més garanties d'èxit a partir d'ara, aquest canvi de denominació d'aquest Major Group en el context de Rio+20; la qual cosa l'estendria, automàticament segons la meva manera de veure, a tots els àmbits de NNUU en els quals la participació dels actors no estatals respon a l'estructura dels Major Groups aprovada a Rio 92.

En la mesura que ja havíem parlat d'aquest tema en la reunió, prèvia al meu viatge, amb en Felip Roca i la Susanna Ribero, el que ha aconseguit la Maruxa Cardama és molt important i permet dibuixar una estratègia en principi més senzilla per assolir, a Rio+20, aquest objectiu més ampli i ambiciós.

No cal ni dir que estaria encantat de contribuir-hi en allò que es consideri que hi puc aportar i fer.

4. Sessions del PrepCom2

4.1. Sessió sobre els objectius de la conferència i algunes impressions generals personals sobre les posicions preliminars dels actors fonamentals, en relació també als temes de la conferència

Entrelligada amb la sessió d'obertura i, en part, amb algunes continuïtats dins de la sessió de la tarda, poc a poc, i en un ambient de molta expectació i interès (m'atreviria a dir que un pel inusitat a aquestes alçades del procés), es van anar produint les primeres intervencions, amb els primers comunicats formals, dels actors principals del procés. Intervencions i comunicats que anaven des de l'opinió sobre els objectius de la conferència (el que demanaven els co-chairs en aquell moment) a la presentació de les primeres senyals d'identitat de les posicions preliminars dels actors, en general i sobre, ja, els temes claus del PrepCom2 i de la mateixa futura Conferència. Al llarg de les diferents sessions, s'hi van anar afegint altres actors i es pogueren escoltar alguns pocs- aprofundiments –també pocs- no merament retòrics d'alguns dels actors clau, sobre aquestes posicions i/o “respostes” a les preguntes plantejades pels co-chairs i ja mencionades al punt 2. d'aquest informe.

Molt subjectivament -en aquests casos és molt més inevitable que mai que sigui així- m'atreveixo a descriure algunes impressions de quines poden ser les posicions i els dilemes en que els diferents actors es trobaran i es posicionaran en el procés que tot just comença:

A banda de la subjectivitat, aquí també cal tenir en compte que no em vaig dedicar (ni al PrepCom2 ni ara) a escoltar totes les intervencions i/o llegir, amb detall, tots els comunicats és impossible-; per tant, a més de subjectives algunes impressions tenen una base parcial.

G77+Xina:

Aquest grup que aglutina prop de 130 estats dels anomenats països en desenvolupament i que inclou des de les principals noves economies emergents (Xina, Índia, Brasil, etc.) fins a la majoria dels països menys desenvolupats del món, té i crec que tindrà cada dia més problemes per definir les seves posicions que, en general, seran més que cap altra cosa el mínim comú múltiple de la seva diversitat cada dia més gran que, i valgui la redundància, cap altra cosa. L'Achim Steiner va dir en un side event que comentaré més endavant que, actualment, les negociacions multilaterals estan més condicionades pel manteniment de les diferents coalicions d'estats que pels temes mateixos; hi coincideixo plenament.

Només en son subratllaves, des del meu punt de vista, les següents posicions preliminars: a) la defensa de la necessitat de creixement econòmic dels països en desenvolupament com a manera més efectiva per a eradicar la pobresa que seria, sempre, el seu principal objectiu; b) la reiterada demanda de que els països desenvolupats compleixin els seus compromisos històrics i actuals de

finançament en general, i de transferència de tecnologia, capacitat i coneixement en particular, per tal d'assolir en els seus països els objectius de la conferència.

Esta clar que, d'entrada, hi ha una victòria d'aquests països, quan en el primer gran tema de la conferència es lliga desenvolupament sostenible i eradicació de la pobresa, i quan el tema de que no es pot oblidar mai la interrelació indeslligable dels tres pilars de la sostenibilitat (social, ambiental i econòmica) estigui tant present en el començament de la preparació de la futura conferència.

UE:

La Unió Europea, darrerament cada cop més condicionada també per la dificultat de prendre decisions internes, és, en tot cas, la única que **es pronuncia clarament, d'entrada, per la proposta de que UNEP passi a ser una nova agència especialitzada del sistema.** Emperò no diu, de fet, masses més coses.

Japó:

Japó, com acostuma a fer darrerament, defensa el que ja existeix i s'oposa a la creació de res nou; com a un dels principals contribuents actuals del sistema de NNUU no deixa de ser comprensible aquest posicionament tant conservador; en aquest sentit **defensa l'empoderament de la CSD com a millor manera d'afrontar el tema de IFSD!** Això si que és un brindis al sol, ja que per assolir això caldria reformar l'ECOSOC, la qual cosa estaria molt bé però...

EUA: (i algunes concommitàncies amb Xina, Índia i Brasil)

Sona tant diferent la veu dels EUA ara, en temps d'Obama, que no fa pas massa temps, en temps de Bush!.

De tota manera darrera d'un so i una lletra bastant angelical no hi ha massa concreció en cap dels temes. Predomina una idea que, curiosament o no i de la mateixa manera que passa actualment amb les negociacions sobre temes de canvi climàtic, coincideix bastant amb les de Xina –que de tota manera no fa mai us de la paraula- i de la Índia –que, en canvi, i malgrat que també està dins del G77 fa un us no pas retòric, i m'atreviria a dir que híper nacionalista, de la paraula-. En definitiva, **es tracta de la idea de que cada estat es sobirà i diferent i ha de trobar el seu propi camí cap al desenvolupament sostenible (i l'eradicació de la pobresa diria la Índia).**

Els països bolivarians:

Malgrat que membres del G77, des de Copenhaguen venen esdevenint un subgrup actiu i amb veu pròpia de qüestionament explícit del capitalisme i del creixement econòmic, en concret, com a causa dels principals mals de la humanitat a/i de la mare terra: la pobresa i el canvi climàtic. Proposen caminar cap el “bon viure” amb un “desenvolupament baix en carboni” i una reconversió tecnològica i decreixement econòmic dels països desenvolupats en favor de la sostenibilitat. Aquest posicionament, de continguts però també al voltant de les formes – participatòries, bottom up, ...-, clarament a “l'esquerra” per entendre'ns, eixampla encara més la diversitat ja mencionada de l'actual G77 i en dificulta el seu posicionament i paper negociador.

El Banc Mundial:

No havent intervingut en cap sessió plenària formal, la intervenció d'una representant seva en un dels side events del dia 8 al migdia, no deixa de ser significativa i avalaria la idea expressada per altres speakers, en altres side events, de que l'economia verda no és només el futur sinó que ja està aquí. La tesi defensada pel Banc Mundial és que havent-hi una "renovada fe amb el creixement pel que fa a les millores socials i a l'eradicació de la pobresa" (molt discutible però des del meu punt de vista), no es podria dir el mateix en relació al medi ambient i que, per tant, caldria "repensar el nostre paradigma del creixement" mitjançant una transició tecnològica que disminuís, en molt, l'impacte ambiental.

No és pas poc ni poc substantiu venint del BM-WB.

Els Major Groups (...; les ONGs; ...)

Una de les característiques més singulars dels processos al voltant dels temes de desenvolupament sostenible i derivats (canvi climàtic o biodiversitat, per exemple) és l'estructuració que va fer Rio 92 dels anomenats Major Groups o Grups Principals que, necessàriament, haurien de ser participants ben actius en el camí cap al desenvolupament sostenible, a totes les escales i en totes les dimensions.

Certament això ha donat a aquest grups unes possibilitats d'actuació dins dels processos de NNUU, al voltant d'aquestes temes, que no es pot trobar, pràcticament, a cap altre nivell del sistema.

Sense voler-ne fer –sobretot en el context d'aquest informe- una anàlisi completa, entenc com a molt important i interessant, per exemple, que les autoritats locals (i segurament encara més les sub nacionals) o la comunitat científica i tecnològica tinguin veu pròpia i diferenciada; siguin, en definitiva, stakeholders diferents; emperò, jo no valoro tant positivament l'experiència de que dones, sindicats, ONGs, ...hagin de tenir –o millor dit, sigui bo que tinguin- espais diferents; des del meu punt de vista això està fragmentant i debilitant, moltes vegades, la veu d'allò que, en altres contextos, anomenem la societat civil.⁵

Després de la cimera de Copenhaguen vaig escriure unes ratlles per a la xarxa GUNI, amb seu a la UPC, que, al voltant d'aquest tema, reflecteixen algunes de les meves preocupacions. Després del PrepCom2 les he fet arribar a alguns actors de la societat civil internacional, per tal d'intentar millorar la presència efectiva d'aquests sectors en la preparació de Rio+20. L'adjunto com a annex 2 d'aquest informe.

No diré que sigui una demostració de les meves tesis però sí que haig de dir (i coincidíem molt especialment amb la visió que en treia Sergi Rovira del mateix tema; i ell va seguir molt més que jo les activitats de la societat civil) que, de moment, la societat civil no té discurs propi i, encara pitjor, no estar clar, des del meu punt de vista, que el pugui tenir, amb facilitat i/o com a mínim aviat, sobre cap dels temes centrals de la Conferència.

⁵ D'altra banda el fet de que l'estructuració en Major Groups només funcioni en l'àmbit dels temes que ens ocupen fa que es produeixin no poques incongruències i complicacions en les relacions dels seus membres i de les pròpies NNUU: per exemple, el servei NGLs de NNUU de relació amb les ONGs no té interlocució formal establerta amb els altres Major Groups.

El resultat de tot això podria ser que la veu de la societat civil (de, principalment, moltes ONGs i moviments socials) quedi fonamentalment fora de la Cimera o/i, com a mínim, fora dels continguts de la cimera; una pretesa radicalitat alternativa ens tornarà a situar, probablement, en la marginalitat de la política real. És obvi, per les meves paraules, que no comparteixo aquesta deriva però, evidentment, és ben legítima i, segurament, molt majoritària en aquests moments. En aquests context, i en relació a la presa de posicions, a la societat civil li passaria, també, una mica el mateix que el que he comentat en relació al G77.

El comunicat amb més contingut dels diferents Major Groups va venir de les mans d'un important grup de líders d'ONGs que, sota el paraigua de "Grup de Reflexió sobre Perspectives Globals del Desenvolupament", d'alguna manera ressonen el discurs de que ha de ser cada estat el que defineixi el seu propi camí. Vegeu-lo a l'annex 3 d'aquest informe. Si el destaco és perquè esta signat per un grup molt influent de persones creadores d'estat d'opinió. Malgrat haver treballat amb bastants d'ells i elles no comparteixo la deriva "estatalista" del comunicat. Clarament, em segueixo decantant, primer, per desencadenar processos i institucions de veritable Governament Democràtic Mundial.

"Brasil"

Es pot dir que la finalització de la reunió del PrepCom2 es va produir en un darrer side event en la que una certa agrupació de diferents representants de Major Groups Brasilers (recolzats oficiosament per la presència i intervenció del màxim ambaixador de Brasil davant de les NNUU) va explicar com concebien la preparació de Rio+20, tot convidant a totes les persones presents a mobilitzar la societat civil per assistir-hi. Un discurs majoritàriament proper a les posicions del Fòrum Social Mundial, em fa insistir en la possibilitat, negativa des del meu punt de vista, de que les mobilitzacions de la societat civil entorn a Rio+20 es quedin més fora dels continguts i les formes de la Conferència. De moment hi ha convocada una edició d'un Fòrum Social Temàtic, en relació als temes de la Conferència del Juny, pel mes de Gener de 2012 a Porto Alegre.

5. Side events i controvèrsies principals en el començament del procés

Si he referit els subpunts 4.2. i 4.3. a aquest punt 5. de l'informe és perquè el que es va anar sentint al plenari, en les respectives sessions, queda probablement ben resumit en dos side events ben interessants i amb actors clau ben presents.

5.1. “The Transition to a Green Economy: Benefits, Risks and Challenges from a Sustainable Development Perspective”

Aquest va ser un side event no previst en el programa i que es va anunciar la tarda del dilluns dia 7, per a l'endemà a les 8:30h del matí (una hora no massa habitual per aquest tipus de side events). Tampoc era gens normal que l'acte l'organitzés la pròpia Divisió de Desenvolupament Sostenible, DSD, de les NNUU i, finalment, el nivell molt elevat dels speakers anunciats (encara que al final no tots presents).

Sota el meu parer l'acte responia a les tensions generades en el si del G77 en relació als temes de l'economia verda. No em va, el darrer i probablement més important orador va ser Martin Khor⁶, director del South Center, és a dir, del think tank més important darrera el G77.

En definitiva si a la plenària ja havia sortit moltes vegades el dilema o la possible dicotomia o concomitància –depenen de l'actor- entre “economia verda” i “creixement verd” –o “creixement baix en carboni” segons altres veus-, Martin Khor deixaria ben clara, novament, la posició oficial del G77 de que els països en desenvolupament han de créixer econòmicament per eradicar la pobresa i que, en canvi, els països desenvolupats han de decreïxer i invertir les seves tendències més insostenibles de producció i consum.

Estem davant del mateix dilema que impossibilita cap acord en el marc de les negociacions del canvi climàtic i que, si ningú ho arregla, continuarà impossibilitant-lo a Durban, i farà difícil un pla d'acció realment concret i implementable com a resultat de Rio+20.

En definitiva, la qüestió és si aquesta economia verda pot ser, alhora, la trajectòria cap al desenvolupament sostenible i cap a l'eradicació de la pobresa. Els que defensen que la única manera d'acabar amb la pobresa (i dins dels països desenvolupats de garantir el benestar actual) s'enfronten, de fet, als que consideren que cal trobar un nou camí cap al desenvolupament social i verd (i baix en carboni) que garanteixi el “bon viure” de la humanitat en el si i com a part de la “mare terra”.

⁶ Martin Khor també és el líder principal, encara que actualment no visible, de l'ONG sud - sud: Third World Network; organització que va marcar, hegemònicament, la posició de les ONGs a la Cimera de Johannesburg i que, de moment i al meu parer, marca ja el comunicat dels líders d'ONGs comentat en aquest mateix informe

L'argumentació de Martin Khor abraça també un altre aspecte que té que veure amb els temes de comerç mundial (no em va és un dels experts mundials en temes de la OMC-WTO) i, en concret, de les capacitats d'exportació des del "sud" al "nord" del món.

En aquests cas seria tot el concepte d'economia verda i, per tant, de producció verda el que li preocuparia, en la mesura que la seva implementació pogués ser utilitzada, després, com a barrera comercial per a l'exportació per a productes produïts als països en desenvolupament cap als països desenvolupats i, en aquest cas, amb suposades més capacitats tecnològiques per produir "verd".

No li deixaré pas de reconèixer que vivim temps d'una certa re localització i de més proteccionisme i el Sistema de Preferències Generalitzades dels països en desenvolupament en el sistema de comerç mundial podria tornar a estar en entredit.

5.2. “International Environmental Governance (IEG) in the context of IFSD”

Organitzat pels governs de Finlàndia i Kenia, el Centre for International Environmental Law i la pròpia UNEP, va ser el side event on Achim Steiner va desplegar tot el seu discurs sobre la problemàtica en qüestió.

Segons les paraules de Steiner el mandat de la primera de les conferències ambientals d'Estocolm 1972, de creació de la UNEP és, com gairebé sempre, molt reeixit. Però també com gairebé sempre en el món de NNUU aquests mandats no atorga'n, en paral·lel i a la vegada, ni l'autoritat ni els mitjans necessaris per dur a terme el mandat. Segons Steiner aquí hi ha el tema de fons a resoldre ja, i no tant en la forma concreta en que es re institucionalitzi el governament del desenvolupament sostenible.

Personalment no hi puc estar més d'acord; sobretot si s'hi afegeix, com fa ver un altre dels speakers del side event, que, per assolir el que es pretén, en aquests moments cal passar a una etapa del governament multilateral en la qual, i davant de determinats temes, els estats han de cedir sobirania a uns ens institucional d'autoritat superior a ells que pugui realment prendre decisions davant, sobretot, de la impossibilitat d'arribar actualment a consens polític en relació al que cal fer per afrontar els desafiaments més importants del futur de la humanitat i del planeta. Després d'haver-ho repetit durant alguns anys de la meua etapa al Fòrum UBUNTU, sentir-ho ara tant explícitament, i amb una sala fonamentalment plena de representants d'estats, haig de reconèixer que va re excitar, ben positivament, algunes de les meves neurones.

He establert contacte amb alguns dels actors clau del “lobby” que organitzava el side event; concretament amb Maria Ivanova del Global Environmental Governance Project, GEGP; la seva web:

<http://www.environmentalgovernance.org/>

Com conjuminar dins de NNUU i de forma definitivament apropiada i efectiva, lo normatiu amb lo operacional és un repte que, de reeixir-ne, seria un gran pas per al futur de les NNUU i del multilateralisme com a sistema de governament democràtic mundial.

En aquest sentit, el propi Steiner va emfatitzar la importància de Rio+20 també en relació al propi futur de les NNUU com a sistema de governament mundial.

Emperò no cal dir que aquests conceptes van bastant més enllà del que, de moment, es va sentir en el plenari del PrepCom2.

6. El paper clau que jugarà el “Secretary General High Level Panel on Global Sustainability” en la direcció de l’elaboració del draft 0 del procés negociador, en el context de les noves dates claus del procés

Si hem referit el subpunt 4.4. a aquest punt 6. de l’informe és perquè l’explicació de com continuarà el procés de preparació de la Conferència només es pot explicar, segurament, si hom té en compte l’existència d’aquest panel; d’altra banda figura –la dels panels del SG- no gens estranya dins de NNUU.

Abans però d’explicar-nos-ho veiem **què es va aprovar, quan a dates clau del procés oficial cap a Rio+20, a la sessió de clausura del PrepCom 2; textualment (els subratllats són meus):**

[...]

b) *Invites* all Member States, the relevant United Nations system organizations, and relevant stakeholders to provide their inputs and contributions in writing by 1 November 2011 for inclusion in a compilation document to serve as basis for the preparation of zero-draft of the outcome document;

c) *Requests* the Bureau to compile these inputs and contributions and present their compilation text to Member States and other stakeholders at the second intersessional meeting to be held in mid-December 2011 to seek their comments and further guidance;

d) *Calls upon* the co-Chairs on behalf of the Bureau to present the zero-draft of the outcome document for consideration by Member States and other stakeholders no later than early January 2012;

e) *Recommends* the Bureau to convene a three-day Meeting in January 2012 for the purposes of having initial discussions on the zero-draft of the outcome document, and set aside one full week for negotiations in each of the months of February, March and April 2012, ensuring that all these meetings are informal and, as such, are to be accommodated within existing resources;

[...]

D’altra banda es van confirmar les dates del tercer PrepCom a Rio de Janeiro del 28 al 30 de maig del 2012 i de la conferència mateixa del 4 al 6 de Juny del 2012.

.....

Dues realitats ben diferents deuen explicar aquest calendari tant atapeït i, sobretot, acumulat cap a les dates mateixes de celebració de la Conferència.

Una la reunió de Durban dels COP17/CMP7 del 28 de novembre al 9 de desembre del 2011. Un altre fracàs a Durban ha de condicionar necessàriament Rio+20, 20 anys després de que, justament, s'aproves la Convenció Marc de les NNUU sobre el Canvi Climàtic, UNFCCC.

L'altra la previsió de les dificultats que hi haurà d'arribar a consens i, en conseqüència, la creació en aquest context del Panel mencionat en el títol d'aquest punt de l'informe, que treballa per emetre les seves conclusions durant el mateix mes de novembre. Malgrat que aquest fet no es verbalitza en cap moment durant el PrepCom2, es sabut que, en aquest cas, un panel amb tants "ministres" és, de fet, un panel pre-negociador (que pot o no ser efectiu) que, en aquesta ocasió, sembla que esgotarà un ampli període de treball que no acabarà fins el proper mes de novembre!

Retornant a les especificitats de l'estat espanyol, Madrid serà la seu, el proper 12 d'abril, d'una de les reunions del Panel, en aquest cas amb els sindicats internacionals –principalment ITUC-. El contacte establert amb la delegació espanyola que seguirà a NY el tema, pot permetre la meua assistència a aquesta reunió.

I retornant a les especificitats catalanes, la Maruxa Cardama com a ngr4SD ha aconseguit "l'estatus de facto" d'emissor directa de propostes al panel com a xarxa de governs sub nacionals.

D'altra banda, a través, per exemple, de la web referenciada de GEGP, la societat civil i els diferents stakeholders poden enviar, ara mateix, amb uns terminis però molt curts ja, les seves aportacions al propi Panel; en efecte:

*The UN Secretary General's [High-level Panel on Global Sustainability](#) is now seeking input from civil society to their work. If you want to contribute, fill in the [questionnaire online](#) or download the [questionnaire as pdf](#). If you want to discuss your answers with others, join [this thread](#) on the [LinkedIn group on Global Environmental Governance](#). Please submit your input before the deadline on **23 March 2011**.*

Donada doncs la importància que sembla hagi de tenir el treball d'aquest panel, he recollit a l'annex 6 d'aquest informe els termes de referència amb els quals ha començat a treballar.

I voldria destacar-ne que, en relació a tots els temes ja visualitzats, d'una manera o altra, en aquest informe, n'hi ha un altre que, no tant clarament en aquests termes de referència, sinó més aviat en un qüestionari del panel per a la participació dels diferents stakeholders recollit a l'annex 6.1, sembla posar-se a un nivell també important en la direcció de Rio+20. Es tracta de tot el tema, lligat amb la crisi financera i econòmica que viu el món, dels impostos sobre les transaccions financeres, de la seva implementació i de la seva utilització per a fer possible futurs plans d'acció com el que es pugui aprovar a Rio.

Pel qui escriu una altra bona notícia; probablement perquè si el refrany castellà ("cuando el rio suena agua lleva") és cert, al final, potser, aquest tema que tant sona a tot arreu acabi esdevenint una realitat.

Annex 0. De L'Executive Summary de l'Informe "Global Risks 2011" del World Economic Forum (Fòrum de Davos)

Two cross-cutting global risks

Two risks are especially significant given their high degrees of impact and interconnectedness. Economic disparity and global governance failures both influence the evolution of many other global risks and inhibit our capacity to respond effectively to them.

In this way, the global risk context in 2011 is defined by 21st century paradox: as the world grows together, it is also growing apart.

Globalization has generated sustained economic growth for a generation. It has shrunk and reshaped the world, making it far more interconnected and interdependent. But the benefits of globalization seem unevenly spread – a minority is seen to have harvested a disproportionate amount of the fruits. Although growth of the new champions is rebalancing economic power between countries, there is evidence that economic disparity within countries is growing.

Issues of economic disparity and equity at both the national and the international levels are becoming increasingly important. Politically, there are signs of resurgent nationalism and populism as well as social fragmentation. There is also a growing divergence of opinion between countries on how to promote sustainable, inclusive growth.

To meet these challenges, improved global governance is essential. But this is another 21st century paradox: the conditions that make improved global governance so crucial – divergent interests, conflicting incentives and differing norms and values – are also the ones that make its realization so difficult, complex and messy. As a result, we see failures such as the Doha Development Round of the World Trade Organization (WTO) and the lack of international agreement at the Copenhagen Conference on climate change. The G20 is seen as the most hopeful development in global governance but its efficiency in this regard has not been proven.

Annex 1. Questions for discussion at the prepcom 2⁷

PART 1: SESSION ON OBJECTIVE OF THE CONFERENCE

1. Are there specific sectors or areas such as water, energy or biodiversity where national political commitment to achieve sustainable development goals has been especially strong? If so, what factors explain that commitment?
2. Which emerging issues and challenges pose serious threat to sustainable development in your country?
3. **How can the link between science, education, and policy be strengthened to address the new and emerging challenges?**
4. What can UNCSD achieve in strengthening international cooperation in support for sustainable development, especially the promotion of effective voluntary actions and multi-stakeholder partnerships especially taking on board the business sector?
5. What have been the major factors contributing to the gaps in implementation of sustainable development initiatives and how are these best addressed?
6. What are the main difficulties experienced in promoting integrated planning and decision-making at country level?
7. **What are the risks to sustained progress towards convergence among the 3 pillars of sustainable development?**

PART 2: GREEN ECONOMY IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND POVERTY ERADICATION

1. What specific investments should a government prioritize as part of a green economy strategy?
2. **What sort of tax policy will best promote a green economy that stimulates job creation?**
3. How best to scale up successful local models of green economy?
4. What do businesses need to do differently to promote a green economy?
5. **What are the main likely costs of transition to a green economy and how can they be financed?**
6. **What are key elements of a supportive international framework for an equitable green economy vis-à-vis trade, development assistance, investment?**
7. **What decisions could UNCSD take to support a green economy which advances poverty eradication and sustainable development in all countries?**

PART 3: INSTITUTIONAL FRAMEWORK FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT

1. What are the most significant challenges facing international institutions charged with promoting sustainable development? What concrete measures could be considered to address these challenges?
2. **How can the institutional framework ensure effective synergies between the CSD and other existing inter-governmental instruments and processes, including different multilateral agreements, UN funds and programmes, and regional processes?**
3. What concrete actions could be taken to strengthen the Commission on Sustainable Development and ensuring the implementation of its decisions?
4. What actions could lead to mainstreaming the sustainable development in the work programmes of main bodies of international architecture such as the ECOSOC and second committee of the GA. What are the constraints and how can these be addressed?
5. How best to structure and position the current international institutional arrangements for economic, social, and environmental governance within the broader framework of the institutional architecture of sustainable development?
6. How to improve cross-sectorial coordination and coherence in implementation of the sustainable development agenda at national and local levels in order to secure the convergence of the three pillars of sustainable development?
7. **How best can a new institutional structure also standardize and simplify reporting mechanisms and compliance protocols so as to reduce the burden on developing countries of servicing MEAs?**
8. **What have been the most effective means of strengthening major groups and other relevant stakeholders' participation in national sustainable development efforts?**

⁷ He destacat en negretes aquelles preguntes sobre les que jo, personalment, estic més interessat!

Annex 2. Lessons learnt from Copenhagen: civil society's role in world democratic governance

In this article, Josep Xercavins i Valls, Professor at the Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) and head of delegation of the UPC, organisation with observer status in the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), reflects upon the role of civil society and higher education in the field of climate change.

The recent United Nations Conference on Climate Change held in Copenhagen in December 2009 was so riddled with paradoxes that it would be easy to overlook those which—while not necessarily having any direct repercussions on the also highly paradoxical and, in my opinion, negative result of the Conference - assuming that the so called Copenhagen Accord did genuinely constitute a result - are nonetheless intrinsic to the complex situation prevailing in the world today, which can only be described as world democratic misgovernment.

Historic contextualisation of civil society's participation in the Conference of Copenhagen.

The United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) is the direct and true successor to the Earth Summit of 1992 in Rio de Janeiro. This historic summit represented, among other things, a very important qualitative and quantitative leap in terms of participation in the activities of the United Nations by what we now call civil society. At the Earth Summit, the already well-established participation in the United Nations of NGOs as major groups (MGs) was extended to include Women, Children and Youth, Indigenous Peoples, Local Authorities, Workers and Trade Unions, Business and Industry, the Scientific and Technological Community and Farmers. The underlying idea was to ensure genuine social participation in support of common efforts to achieve sustainable development. Indeed, the Preamble to Chapter 23 of Agenda 21 states the following: "Critical to the effective implementation of the objectives, policies and mechanisms agreed to (...) in all programme areas of Agenda 21 will be the commitment and genuine involvement of all social groups."

In this context, the meetings of the supreme bodies of the UNFCCC—the Conference of the Parties (COP) and later, the Meetings of the Parties to the Kyoto Protocol (CMP)—have taken place in an atmosphere of greater transparency, with many organisations accorded the status of formal UNFCCC observers. Reflecting the MGs referred to above, the observer bodies, called 'constituencies', represent the following eight areasⁱ:

- 1. Business and industry non-governmental organisations (BINGO)**
- 2. Environmental non-governmental organisations (ENGO)**
Climate Action Network - International Secretariat
- 3. Local government and municipal authorities (LGMA)**
- 4. Indigenous peoples organisations (IPO)**
- 5. Research and independent non-governmental organisations (RINGO)**
- 6. Trade union non-governmental organisations (TUNGO)**
- 7. Farmers**
- 8. Women and Gender**

Analysis of civil society's participation in the Copenhagen Conference

In the light of events in Copenhagen, what are the paradoxes and lessons learned about civil society participation? That even despite the great transparency and openness of the Conference to the participation of civil society,ⁱⁱ this participation was reduced to mere observation and protest (which, even if imaginative, was ineffective), with civil society offering very little in terms of an alternative political and propositional discourse regarding what was really happening during the encounter—not to mention before and after.

The customary, key meetings of the different constituencies, conducted in the form of open caucuses during the Conference, became, in some cases, meetings behind closed doors, and in other cases, lobbying exercises (climate change and decent work for the Workers and Trade Unions MG, gender issues by the Women MG, etc.), or merely served to issue additional passes to events where attendance was limited by seating capacity.

It was not possible (and this is nothing new in the context of the UNFCCC) to attend public meetings of NGOs, such as an ENGO constituency meeting, because they were not open meetings: NGO representatives needed to have previously submitted a request to obtain membership for their NGOs of a specific network called the Climate Action Network. So much for open, transparent, inclusive, participative proceedings!

It was possible, however, to attend RINGO constituency meetings. Nonetheless, at these meetings, no political stance regarding what was happening at the Conference was adopted for the very obvious reason that the range of the attendees was so diverse as to represent interests that were even antagonistic. Therefore, the meetings merely served to share information and, above all, to issue attendees with the additional passes referred to above.

Even though it would have been entirely logical, and certainly necessary, to hold open meetings of the different constituencies to make a joint analysis of the situation, no such meeting was held. Although a meeting of all the constituencies would not, of course, have been politically feasible, one should have at least been possible for NGOs, Women, Trade Unions and Youth. Why was there no proposal for joint analysis, joint work and joint political pressure?

Against this background, appearances were kept up. I would even say that there was evidence of a certain adroitness in implementing imaginative protest actions so as to attract the attention of the media (of course) and live a moment of glory in the spotlight. There was further evidence of competence in the information sheets and leaflets distributed by the observer bodies, who seemed themselves to have taken on the role of the media and to have abdicated their lobbying, advocacy and denunciatory roles and backed away from proposing a political alternative.

I am fully aware of the harshness of my analysis, but my goal is not to criticise but, to warn and to make proposals—all of this as a consequence of what might be considered, perhaps, a highly idiosyncratic personal learning process.

Observer bodies representing civil society in Copenhagen were unable to develop a political discourse of their own that would condemn the reciprocal and ongoing obstructionism exercised by the states party to the Conference and their pervasive lack of will to achieve progress in any of the key negotiations (such as those related to the second commitment period for the Kyoto Protocol and to the development and implementation of the Bali Action Plan for the inclusion of the USA and emerging economies in the group committed to real, effective mitigation of greenhouse gas emissions).

Despite the political room available to us, our own vertigo converted us into politically passive and tame bystanders of a tedious and unreal negotiation in which no state was willing to shift their position closer to that of other states. Civil society showed itself to be incapable of raising its voice in defence of humanity and so drown out the voice of states who, we can be sure, were not defending present and especially future populations but their own selfish and speculative interests.

Proposals as way of conclusions

For all these reasons, I wish to take advantage of this invitation to write for the Global University Network for Innovation (GUNI) to call on all the world's public universities committed to social and environmental needs and the interests of humanity: we need to request the status of an observer body of the UNFCCC and, furthermore, to group together in what could be a universities constituency. In this way, we can participate more actively, effectively and compellingly in ensuring that it will not be necessary to experience the dramatic impact of climate change before decisions are made that could avert catastrophe.

In brief, civil society (including public universities) needs to take its role far beyond that of a critical observer and assume its responsibilities as an actor in world democratic governance. In a globalised world, we are all political actors—in our acts of commission and omission both. In view of the fact that political actors inherited from the last century (that is, the nation states) are incapable of dealing with the current pressing global issues in honest representation of the interests of humanity, globally organised civil society must unavoidably and urgently assume both the role of representative of humanity and a more active role in world democratic governance. This requires a capacity to truly organise at the global level and to develop and defend alternative proposals and global programmes—and also to endeavour to have these proposals and programmes democratically approved in the corresponding forums. International organisations like the UNFCCC—in its still limited but far from negligible institutional role—are in dire need of new actors assuming these roles, as a way to break with the disheartening incapacity of states and their lack of will to think beyond their own selfish and speculative short-term interests.

Climate change, sustainable human development—which is socially desirable and economically and environmentally feasible—and all forms of life on this planet require this change!

ⁱ Categorisation according to the web of the United Nations.

ⁱⁱ I well understand that this comment may appear surprising after all that has been said about the Copenhagen conference and civil society participation. My opinion, based on monitoring United Nations conferences for the last ten years and despite the unfortunate access restrictions imposed due to the arrival of heads of states and governments, is that the UNFCCC continues to be a very open, transparent forum that fosters civil society participation. I have no doubt that the restrictions on access were not political but the result of a very poorly organised conference (for which the United Nations and the host Danish government are equally responsible), whose organisers were simply overwhelmed by the success implied by what was the largest concentration in history of heads of states and governments. Let it be clear, however, that from this point on, only five states—Brazil, China, India, South Africa and the USA—negotiated, and logically there was no transparency in this negotiation; time did not permit otherwise, and, in any case, the situation was a consequence of the ongoing and reciprocal obstructionism within and before the Conference.

Annex 3. Urgent Appeal to Change the Mindset

The United Nations Conference on Sustainable Development - Rio 2012, must change the dominant mindset by:

Restoring public rights over corporate privileges

after thirty years of strengthening the power of investors and big corporations through deregulation, trade and financial liberalization, tax cuts and exemptions, and weakening the role of the state; and after the market-driven financial meltdown.

The principles and values of the Rio Declaration and the UN Millennium Declaration, adopted by heads of states and governments, are threatened and urgently need to be re-established. They include Human Rights, Freedom, Equality, Solidarity, Diversity, Respect for Nature, and Common but Differentiated Responsibilities. Corporate interests do not uphold these principles and values.

Taking equity seriously

after thirty years of policies that further widened the gap between rich and poor and have exacerbated inequities and inequalities, not least regarding access to resources.

Unbridled market forces have favored the strong, thereby widening the economic divide. This requires the state to redress the imbalance, eliminate discrimination, and ensure sustainable livelihoods, decent work and social inclusion. Intergenerational justice requires restraint and responsibility of the present generation. It is urgent to establish more equitable per capita rights towards the global commons and to the emission of greenhouse gases, taking fully into account historical responsibility.

Rescuing nature

after more than sixty years of global warming, loss of biodiversity, desertification, depletion of marine life and of forests, a spiraling water crisis and many other ecological catastrophes.

The environmental crisis is hitting the poor much more than the affluent. Knowledge-intensive solutions including technologies are available to restore natural systems, and dramatically reduce pressures on climate and the environment while improving human well-being. A “green economy” is attainable but must be embedded in a holistic concept of sustainability. What we need is a change of lifestyles.

The Rio 1992 Summit adopted legally-binding instruments and embraced Civil Society. The Johannesburg Summit 2002 celebrated partnerships relying on a self-regulated Private Sector. The Rio 2012 Summit must re-affirm the State as the indispensable actor setting the legal frame, enforcing standards of equity and human rights, and fostering long-term ecological thinking, based on democratic legitimacy.

This appeal was formulated by the following members of the **Reflection Group on Global Development Perspectives**:

Albert Recknagel, terre des hommes Germany; **Alejandro Chanona**, National Autonomous University of México; **Barbara Adams**, Global Policy Forum; **Beryl d'Almeida**, Abandoned Babies Committee Zimbabwe; **Chee Yoke Ling**, Third World Network; **Ernst Ulrich von Weizsäcker**, International Resource Panel; **Filomeno Sta. Ana III**, Action for Economic Reform; **George Chira**, terre des hommes India; **Gigi Francisco**, Development Alternatives with Women for a New Era; **Henning Melber**, Dag Hammarskjöld Foundation; **Hubert Schillinger**, Friedrich-Ebert-Stiftung; **Jens Martens**, Global Policy Forum Europe; **Jorge Ishizawa**, Proyecto Andino de Tecnologías Campesinas; **Roberto Bissio**, Social Watch; **Vicky Tauli-Corpuz**, Tebtebba Foundation; **Yao Graham**, Third World Network Africa

Annex 4. Links per continuar seguint el procés

.La Conferència ja té lloc web oficial:

<http://www.uncsd2012.org/rio20/index.php?menu=14>

.El Panel del SG té la seva web oficial:

<http://www.un.org/wcm/content/site/climatechange/pages/gsp>

.La web de la UNEP serà sempre referencial:

<http://www.unep.org>

. I caldrà no deixar de mirar la web de la DSD del DESA de NNUU

<http://www.un.org/esa/dsd/index.shtml>

.....

. Pel que fa a seguiments “professionalitzats”, caldrà, com pels temes de canvi climàtic, rebre i seguir els “reporting services” de l’IISD; de vegades gairebé per especialistes però, en qualsevol cas, imprescindibles per seguir els temes al dia i en detall; al lloc web:

<http://www.iisd.ca/>

. Des de la societat civil, però amb vocació multistakeholder, l'anomenat “Stakeholder Forum” fa temps que es prepara per seguir el procés i incidir-hi; alguns dels seus líders estan darrera els processos de la societat civil organitzada internacionalment des del mateix Rio 92; la seva web:

<http://www.stakeholderforum.org/sf/>

. I sempre s’ha de tenir en compte la mencionada Third World Network que, des de la seva web i des de les seves grans capacitats intel·lectuals i “relacions” amb el G77, ens donarà moltes de les claus de les posicions que pugui anar prenent el G77 i, com a mínim una part important, de les ONGs; la web és

<http://www.twinside.org.sg/>

Annex 5. Extrets d'índexs d'alguns documents clau, a manera d'il·lustració d'alguns dels temes de fons que estaran en debat durant el procés cap a Rio+20

Annex 5.1. Informe del SG de NNUU al PrepCom2

Contents

I.Introduction

II.How can a Green Economy contribute to Sustainable Development and Poverty Eradication?

A.Context and concept

B.Green Economy's contribution to growth and other economic objectives.

C.Green Economy's possible impacts on poverty eradication, livelihoods and other social outcomes

D.Green Economy's contribution to environmental objectives and challenges ahead

III.Institutional Framework for Sustainable Development

A.Approaches to strengthening the institutional framework for sustainable development

B.The broader framework

C.Governance of the environmental pillar

D.Governance of the economic and social pillars

IV.The Way Forward

Annex 5.2. Hacia una economía verde; PNUMA-UNEP

Introducción

La crisis: de adversidad a oportunidad

Una época marcada por una asignación incorrecta del capital

¿Qué es la economía verde?

¿Estamos muy lejos de una economía verde?

Evaluación de los progresos hacia una economía verde

Hacia una economía verde

Hechos principales

La economía verde reconoce el valor del capital natural e invierte en él

La economía verde es primordial para la mitigación de la pobreza

La economía verde crea puestos de trabajo e impulsa la equidad social

La economía verde sustituye los combustibles fósiles por energías renovables y tecnologías con bajas emisiones de carbono

La economía verde promueve un uso eficiente de recursos y energía

La economía verde facilita una vida urbana más sostenible y reduce las emisiones de carbono ocasionadas por los desplazamientos

La economía verde crece con mayor celeridad que la marrón y permite conservar y recuperar el capital natural

Condiciones favorables

Establecimiento de marcos reguladores sólidos

Priorización de la inversión y el gasto estatales para impulsar la ecologización de los sectores económicos

Limitación del gasto estatal en áreas perjudiciales para el capital natural

Aplicación de impuestos e instrumentos basados en el mercado para promover las inversiones e innovaciones de carácter medioambiental

Inversión en construcción de capacidades, formación y educación

Fortalecimiento de la gobernanza internacional

Financiación de la transición a una economía verde

Conclusiones

Anexos

Anexo I: Inversión anual en economía verde (por sector)

Anexo II: El modelo de simulación T21

Anexo III: Comparación del impacto de la asignación del 2% del PIB para promover una economía mundial más ecológica respecto al modelo actual

Annex 6. Termes de Referència del Panel del SG

Background

1. Increasing strains and crises in recent years point to the deterioration of the natural environment. The changing climate is one key manifestation. We are reaching, and increasingly overstepping, planetary boundaries. Efforts to reach the Millennium Development Goals and other social and economic targets are hampered by the inability to agree on decisive and coordinated action in national and multilateral fora. This reveals the weaknesses of our governance structures and our outdated development models. It shows the limits of our current approach, which continues to deal with individual symptoms rather than the causes and their interrelationships.

2. Based on views expressed at the Summit on Climate Change on 22 September 2009 and inspired by the report 'Closing the Gaps' prepared by the Commission on Climate Change and Development, the Secretary-General decided to set up a High-level Panel on Global Sustainability to address these issues.

Scope

3. The main objective of the Panel is to reflect on and formulate a new vision for sustainable growth and prosperity, along with mechanisms for achieving it. It will address three sets of key issues:

3.1. New Development Paradigm

- How to get to a low-carbon/green economy?
- How to build resilient economies – especially for the most vulnerable?
- How to eradicate poverty?
- How to achieve sustainable modes of consumption and production?
- How to provide for development in a carbon-constrained world?

3.2. Mechanisms for putting into practice a new development paradigm, including any necessary adjustments to the institutional architecture and financing at the global and national levels.

3.3. Transparent collection, compilation, assessment and disclosure of relevant data and information by public and private entities, with a view to enabling the above.

4. The Panel will have a special focus on climate change as a sustainable development challenge, addressing its three pillars, namely economic, social and environmental. It will undertake its reflection on and formulation of a new vision for sustainable growth and prosperity by assessing strategic solutions to climate change as an example, as an entry point to the management of a global issue/global challenges. In addition to climate change, other challenges which will be used to develop and test the new vision for sustainable development may include food, water and energy security, as well as poverty reduction.

Annex 6.1. Preguntes del qüestionari del panel per a la possible participació inicial dels diferents stakeholders

1. Context: assessing progress towards global sustainability

- a) What is your objective assessment of progress (or regress) in the achievement of global sustainability over the past few decades?
- b) Why have the three pillars of sustainable development (social, economic and environmental) not been better integrated into coherent policy making?
- c) What do key contemporaneous factors (e.g. growing inequalities, chronic mass unemployment and underemployment, the global economic, food and climate crises, new geopolitical realities) imply in terms of both risks and opportunities for a “quantum leap” towards policy and institutional reforms for global sustainability?

2. Foundations for a new vision of sustainability

- a) How would you define the new vision (or “paradigm shift”) required to transform economic development dynamics in a manner that simultaneously pursues the goals of poverty eradication, full and decent employment and reducing inequalities, while promoting social and environmental regeneration and sustainability?
- b) Should components of this new vision be turned into new international time-bound Sustainable Development Goals? If so, how would you define these new Goals and what should be the relationship between these goals and the current Millennium Development Goals framework?

3. Better and more coherent policies and institutional mechanisms

- a) What better policies and measures are required at national and international levels to put into practice the goals of the new development paradigm? These can be discussed generically, or in relation to particular sectors such as agriculture, forestry, extractives, services (including social/environmental services), manufacturing, water, energy, housing, etc..
- b) What obstacles (at the national or international level) need to be overcome in implementing these new policies and measures? What are fair and politically acceptable ways of overcoming these challenges?
- c) How to reform corporate governance in order to overcome the limits of “financial investor-based accountability” and extend accountability to serve broader development, social and environmental goals?
- d) How to factor in environmental costs fairly in international trade and investment practices and rules so as not to create a form of “green protectionism” staked against low-income and other developing countries? How should “green protectionism” be assessed?
- e) How to reform capital markets so that global finance does not cause more crises and exert undue pressure on public policy choices, but instead genuinely serves long-term investments needed for accelerating sustained job creation, green infrastructure, and the shift to environmentally sustainable production?
- f) Which financing mechanisms should be considered in the GSP deliberations?
- g) What mechanisms should be put in place to ensure better policy dialogue and coherence among all stakeholders in meeting the goals of the new development paradigm and holding public institutions accountable? Should existing institutions be reformed and/or new ones be created? And if so why and how?

4. Measures of progress beyond GDP

- a) A number of alternative progress indicators (beyond GDP) have been developed to assess progress on sustainable development (e.g. UNDP’s Human Development Index (HDI), the work of the Stiglitz/Sen/Fitoussi Commission, the Kingdom of Bhutan’s Gross Happiness Index). What are your preferred indicators and why?
- b) How can they be combined or built upon to provide clear indication of progress on global sustainability?
- c) How could these indicators become associated with time-bound targets that could be a part of new sustainability goals?